EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 27.5.2015
COM(2015) 286 final

2015/0125 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

1.1. Europæisk dagsorden for migration

Europa-Kommissionen fremlagde den 13. maj 2015 en omfattende europæisk dagsorden for migration[1], der på den ene side fremhæver de øjeblikkelige foranstaltninger, som vil blive foreslået af Kommissionen med henblik på at afhjælpe krisesituationen i Middelhavet, og på den anden side de mellem- og langfristede initiativer, som skal iværksættes for at udarbejde strukturelle løsninger til brug for bedre migrationsforvaltning i alle dens aspekter.

Som led i de øjeblikkelige foranstaltninger oplyste Kommissionen, at den inden udgangen af maj ville komme med forslag til en mekanisme, som kan iværksætte anvendelsen af den nødordning, der er omhandlet i artikel 78, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Det blev i dagsordenen erkendt, at medlemsstaternes asylsystemer i dag står over for et hidtil uset pres, og at modtagelses- og indkvarteringskapaciteten i navnlig EU's randstater allerede er udnyttet til det yderste på grund af den massive tilstrømning. Af dagsordenen fremgik det, at det forslag, der kan føre til anvendelsen af artikel 78, stk. 3, vil omfatte en midlertidig mekanisme til fordeling af personer, som tydeligvis har brug for international beskyttelse, for at sikre, at alle medlemsstater deltager i den fælles indsats i rimeligt omfang. I bilaget til dagsordenen indgik en fordelingsnøgle baseret på de deri fastsatte kriterier (BNP, indbyggertal, arbejdsløshedsprocent og tidligere antal asylansøgere og genbosatte flygtninge).

I dagsordenen fremhævedes det, at den hurtige reaktion, som skal finde sted med henblik på at afhjælpe den nuværende krise i Middelhavet, skal tjene som model for EU's reaktion på fremtidige kriser, uanset hvilken af de fælles ydre grænser der kommer under pres fra øst til vest og fra nord til syd.

1.2. Anvendelse af artikel 78, stk. 3, i TEUF for så vidt angår Italien og Grækenland

Artikel 78, stk. 3, i TEUF udgør som del af den fælles asylpolitik et specifikt retsgrundlag for håndteringen af nødsituationer. På grundlag af forslag fra Europa-Kommissionen kan Rådet efter høring af Europa-Parlamentet vedtage midlertidige foranstaltninger til fordel for den eller de medlemsstater, som står over for en nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandsstatsborgere til en eller flere medlemsstater. De midlertidige foranstaltninger, der er fastsat i artikel 78, stk. 3, er af ekstraordinær karakter. De iværksættes kun, såfremt de problemer, der opstår i medlemsstatens eller medlemsstaternes asylsystem(er) som følge af en pludselig tilstrømning af tredjelandsborgere, når op på et særlig alvorligt og påtrængende niveau.

Ifølge den europæiske dagsorden for migration, den nylige erklæring fra Det Europæiske Råd[2] og Europa-Parlamentets beslutning[3], der blev forelagt efter de seneste tragedier i Middelhavet, er der samlet set enighed om de specifikke og akutte behov, som de medlemsstater, der udgør frontlinjen, står over for, samt om behovet for at styrke den interne solidaritet og foreslå konkrete foranstaltninger til støtte for de mest berørte medlemsstater.

Statistiske oplysninger vedrørende antallet tredjelandsborgere, der ulovligt indrejste i medlemsstaterne i 2014 og 2015, herunder personer med et tilsyneladende klart behov for

---

1 COM(2015) 240 final af 13.5.2015.

2 Ekstraordinært møde i Det Europæiske Råd (23. april 2015), erklæring, EUCO 18/15.

3 P8_TA(2015)0176 af 28. april 2015.

international beskyttelse, bekræfter, at Italien og Grækenland, der begge er medlemsstater i frontlinjen, på nuværende tidspunkt er udsat for et ekstraordinært migrationspres.

Ifølge data fra Frontex udgjorde den centrale og østlige middelhavsrute i 2014 nemlig de vigtigste områder for ulovlig grænsepassage til EU, idet mere end 75 % af den samlede ulovlige grænsepassage i EU foregik her. Alene til Italien ankom der i 2014 mere end 170 000 migranter på ulovlig vis, hvilket svarer til en stigning på 277 % i forhold til 2013. I Grækenland har der også været tale om en støt stigning, hvor mere end 50 000 ulovlige migranter nåede frem, hvilket udgør en stigning på 153 % i forhold til 2013. Statistikker for de første måneder af 2015 bekræfter denne klare tendens for så vidt angår Italien. Grækenland har ligeledes oplevet en markant stigning i antallet af ulovlige grænsepassager, der i løbet af de første fire måneder af 2015 nåede op på mere end 50 % af det samlede antal ulovlige grænsepassager i 2014 (ca. 28 000 i løbet af de første fire måneder af 2015, sammenlignet med et samlet antal på knap 55 000 i 2014). En væsentlig del af det samlede antal ulovlige migranter, som blev afsløret i disse to regioner, omfattede migranter, hvis nationalitet ifølge data fra Eurostat har en høj EU-anerkendelsesprocent (syrere og eritreere, for hvilke EU's anerkendelsesprocent er på over 75 %, udgjorde i Italien over 40 % og i Grækenland over 50 % af de ulovlige migranter i 2014).

Ifølge Eurostat søgte 64 625 personer om international beskyttelse i Italien i 2014, sammenlignet med 26 920 i 2013 (en stigning på 143 %). I Grækenland steg antallet af ansøgninger i mindre grad, nemlig 9 430 ansøgere (en stigning på 15 %).

Den vestlige balkanrute udgjorde ifølge data fra Frontex en anden vigtig migrationsrute til EU i 2014, hvor 43 357 ulovlige grænsepassager fandt sted (15 % af den samlede ulovlige grænsepassage i EU). Hovedparten af de migranter, der benytter balkanruten, har dog ikke umiddelbart behov for international beskyttelse, idet 51 % kommer fra Kosovo.

Italiens og Grækenlands geografiske beliggenhed, som umiddelbart grænser op til regioner med aktuelle konflikter, gør dem mere sårbare end andre medlemsstater, eftersom en hidtil uset migrationsstrøm til deres områder forventes at fortsætte i den nærmeste fremtid. Disse eksterne faktorer hvad angår øget migrationspres forstærker de eksisterende strukturelle svagheder i landenes asylsystemer, hvilket sætter yderligere spørgsmålstegn ved deres evne til på en hensigtsmæssig måde at håndtere denne yderst pressede situation.

Ingen af de øvrige medlemsstater forekommer på nuværende tidspunkt at befinde sig i en nødsituation, som svarer til den italienske og græske, med en tilsvarende kulmination i antallet af ulovlige migranter, hvor mange har klart behov for international beskyttelse, kombineret med alvorlige sårbarheder i asylsystemerne.

Den nuværende migrationssituation i Italien og Grækenland er derfor uden fortilfælde i EU, og belastningen på deres evne til at behandle ansøgninger om international beskyttelse og sikre passende modtagelsesforhold og integrationsperspektiver for personer med klart behov for international beskyttelse nødvendiggør, at alle de øvrige medlemsstater udviser solidaritet.

Kommissionen vil fortsat nøje overvåge udviklingen i migrationsstrømmene for så vidt angår samtlige medlemsstater, herunder Malta, som på grund af sin geografiske beliggenhed i nærheden af Italien og Grækenland tidligere har håndteret tilsvarende nødsituationer. Der vil derfor fremover kunne iværksættes lignende foranstaltninger til fordel for de medlemsstater, der kan risikere at stå over for en nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandsstatsborgere.

2. HØRING AF INTERESSEREDE PARTER

Nærværende forslag fremsættes som følge af en aktuel krise på asylområdet i Italien og Grækenland. For at forebygge en yderligere forværring af asylsituationen i disse to lande og yde dem effektiv støtte var Kommissionen nødt til at reagere hurtigt og straks fremsætte sit forslag på grundlag af artikel 78, stk. 3, med henblik på omgående vedtagelse af Rådet og gennemførelse i medlemsstaterne af de midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland.

EU-institutionerne og de vigtigste aktører har allerede givet udtryk for deres principielle holdninger til emnet. I sin erklæring af 23. april 2015 gav Det Europæiske Råd tilsagn om at overveje mulighederne for på et frivilligt grundlag at organisere nødflytninger mellem alle medlemsstaterne. Europa-Parlamentet har ved sin beslutning af 28. april 2015 opfordret Rådet til alvorligt at overveje anvendelsen af artikel 78, stk. 3, i TEUF.

UNHCR[4] har tilskyndet EU til at gøre brug af EU's interne solidaritetsværktøjer for navnlig at støtte Grækenland og Italien, herunder flytte syriske flygtninge, der bjærges på havet, til forskellige lande i Europa på grundlag af en retfærdig fordelingsordning. Ngo-sektoren har ligeledes tilkendegivet sin holdning til spørgsmålet om flytningen af personer med behov for international beskyttelse[5].

3. JURIDISKE ASPEKTER AF FORSLAGET

3.1. Resumé af forslaget

Formålet med forslaget er at træffe midlertidige foranstaltninger på området international beskyttelse til fordel for Italien og Grækenland med henblik på at sætte dem i stand til på effektiv vis at håndtere den nuværende betydelige tilstrømning af tredjelandsborgere til deres områder, hvilket har lagt pres på deres asylsystemer.

De i denne afgørelse omhandlede foranstaltninger indebærer en midlertidig undtagelse fra det kriterium, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, samt fra de formelle aspekter, herunder tidsfrister, der er fastsat i samme forordnings artikel 21, 22 og 29. De retsgarantier og proceduremæssige garantier, der er fastsat i forordning (EU) nr. 604/2013, herunder retten til effektive retsmidler, finder fortsat anvendelse på ansøgere, der er omfattet af denne afgørelse.

De foranstaltninger, som træffes til fordel for en medlemsstat, skal være midlertidige, jf. artikel 78, stk. 3. For at sikre, at de trufne foranstaltninger i praksis har en reel virkning, og at der ydes oprigtig støtte til Italien og Grækenland, så de kan håndtere tilstrømningen af migranter, bør foranstaltningernes varighed samtidig ikke være for kort. Det foreslås derfor at anvende de i dette forslag fastsatte midlertidige foranstaltninger for en periode på 24 måneder efter denne afgørelses ikrafttræden.

De midlertidige foranstaltninger, der fremlægges i dette forslag, handler først og fremmest om at flytte de ansøgere om international beskyttelse, som tilsyneladende har et umiddelbart klart behov for international beskyttelse, fra Italien og Grækenland til andre medlemsstater.

De øvrige medlemsstater, der i forslaget defineres som "tilflytningsmedlemsstaterne", får til opgave at behandle ansøgningen for den person, som skal flyttes. Behandlingen af ansøgninger foretages efter bestemmelserne i direktiv 2011/95/EU og direktiv 2005/85/EF

---

[4] UNHCR's forslag til håndtering af nuværende og fremtidige tilstrømninger over havet til Europa af asylsøgere, flygtninge og migranter, marts 2015: http://www.refworld.org/docid/55016ba14.html.

[5] Se f.eks. ECRE's tipunktsplan til forebyggelse af omkomne på havet, 23. april 2015: www.ecre.org.

samt fra den 20. juli 2015 direktiv 2013/32/EU, som erstatter direktiv 2005/85/EF. Modtagelsesforholdene stilles til rådighed i henhold bestemmelserne i direktiv 2011/95/EU og direktiv 2003/9/EF samt fra den 20. juli 2015 direktiv 2013/33/EU, som erstatter direktiv 2003/9/EF.

I forslaget fastsættes et numerisk mål for de ansøgere, der skal flyttes fra Italien og Grækenland, nemlig henholdsvis 24 000 og 16 000, og indeholder i bilagene to fordelingsnøgler til beregning af antallet af ansøgere, der skal flyttes fra henholdsvis Italien og Grækenland til de andre medlemsstater. Denne fordeling mellem Italien og Grækenland er baseret på hvert lands andel i det samlede antal ulovlige grænsepassager i Italien og Grækenland af personer med klart behov for international beskyttelse. Herved tages der også hensyn til den markante stigning i antallet af ulovlige grænsepassager i Grækenland, som fandt sted fra januar til april 2015, sammenlignet med samme periode året forinden. Det foreslås, at Italien og Grækenland ikke selv indgår som tilflytningsmedlemsstater. De i alt 40 000 ansøgere, der bør flyttes fra Italien og Grækenland, svarer til ca. 40 % af det samlede antal personer med et klart behov for international beskyttelse, som i 2014 ulovligt indrejste i de to lande. Den flytningsforanstaltning, som foreslås i denne afgørelse, udgør derfor en rimelig byrdefordeling mellem Italien og Grækenland på den ene side og de øvrige medlemsstater på den anden.

Anvendelsesområdet for den i denne afgørelse fastsatte flytningsprocedure er begrænset i to henseender.

For det første foreslås det, at denne afgørelse kun finder anvendelse på ansøgere, som har et umiddelbart klart behov for international beskyttelse. Disse ansøgere defineres i dette forslag som ansøgere, hvis nationalitet ifølge Eurostat har en gennemsnitlig EU-anerkendelsesprocent på mere end 75 %.

For det andet foreslås det, at afgørelsen kun finder anvendelse i relation til ansøgere, hvor Italien eller Grækenland i overensstemmelse med overtagelseskriterierne i forordning (EU) nr. 604/2013 i princippet ville udgøre den ansvarlige medlemsstat. På denne måde sikres det, at forordning (EU) nr. 604/2013 fortsat finder anvendelse på ansøgere, som befinder sig i Italien og Grækenland, herunder ansøgere med en anerkendelsesprocent på over 75 %, for hvilke et af de objektive kriterier i samme forordning (f.eks. at familiemedlemmer opholder sig i en anden medlemsstat) medfører, at en anden medlemsstat ville være ansvarlig. Disse ansøgere vil derfor blive overført til den anden medlemsstat i medfør af forordning (EU) nr. 604/2013 og ikke som led i de i dette forslag påtænkte midlertidige foranstaltninger. Samtidig vil forordning (EU) nr. 604/2013 også fortsat gælde for de personer, der inden for rammerne af nærværende ordning ikke er blevet flyttet, og som kan sendes tilbage til Italien af den anden medlemsstat. I denne sidstnævnte henseende er Grækenlands situation en anden, idet status quo er, at medlemsstaterne har suspenderet Dublinoverførslerne til Grækenland som følge af opfyldelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen *M.S.S. mod Belgien og Grækenland*, efterfulgt af Domstolens afgørelse i sagen *N.S. mod Det Forende Kongerige*, hvori det bekræftes, at der i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for asylsøgere i Grækenland er systemmæssige mangler.

I forslaget fastsættes en enkel flytningsprocedure, der skal sikre en hurtig overførsel af de berørte personer til tilflytningsmedlemsstaten. Hver medlemsstat udpeger et nationalt kontaktpunkt med henblik på gennemførelsen af afgørelsen og underretter de øvrige medlemsstater og Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO) herom. Med støtte fra EASO og eventuelt medlemsstaternes forbindelsesofficerer udpeger Italien og Grækenland med jævne mellemrum de ansøgere, som vil kunne flyttes. Sårbare ansøgere bør i forbindelse hermed gives forrang. Italien og Grækenland underretter herefter de øvrige medlemsstaters

kontaktpunkter og EASO om det nøjagtige antal ansøgere, som vil kunne flyttes. De andre medlemsstater oplyser antallet af ansøgere, der øjeblikkeligt kan flyttes til deres område, samt alle relevante oplysninger, såsom oplysninger om modtagelse af familier eller sårbare ansøgere. Italien og Grækenland træffer herefter en formel afgørelse om at flytte en ansøger, som underrettes herom. Det anføres i forslaget, at de ansøgere, hvis fingeraftryk påkræves i henhold til artikel 9 i forordning (EU) nr. 603/2013, ikke må flyttes, medmindre deres fingeraftryk er blevet optaget. Derudover specificeres det i forslaget, at medlemsstaterne bevarer retten til at afslå en flytning af en ansøger, som kan udgøre en fare for den nationale sikkerhed eller den offentlige orden. I forslaget fastsættes det, at proceduren skal gennemføres så hurtigt som muligt, og at overførslen af ansøgeren under alle omstændigheder skal finde sted senest én måned efter at være blevet udpeget som en ansøger, der kan flyttes. Endelig anføres det i forslaget, at medlemsstaterne som led i flytningsproceduren kan beslutte at sende forbindelsesofficerer til Italien og Grækenland.

Det står klart, at medlemsstaternes fulde tilslutning og reelle samarbejde inden for rammerne af den koordinerede støtte gennem EASO er afgørende for at sikre en effektiv gennemførelse af de påtænkte midlertidige foranstaltninger.

Foruden flytningsforanstaltninger indeholder forslaget andre foranstaltninger til støtte for Italien og Grækenland *sur place*. Forslaget omfatter især en forøgelse af den støtte til Italien og Grækenland fra andre medlemsstater, som koordineres af EASO og andre relevante agenturer. Hensigten er at bistå Italien og Grækenland, navnlig ved gennemgangen og den indledningsvise behandling af ansøgninger samt ved gennemførelsen af den i dette forslag fastsatte flytningsprocedure (især ved at levere oplysninger og yde særlig assistance til de berørte personer samt i forbindelse med den praktiske gennemførelse af overførslen).

Italien og Grækenland er ifølge forslaget også forpligtet til over for Kommissionen at forelægge en køreplan, der skal omfatte passende foranstaltninger for så vidt angår asyl, første modtagelse og tilbagevenden, så kapaciteten, kvaliteten og effektiviteten af deres systemer styrkes på disse områder, samt foranstaltninger til at sikre en korrekt anvendelse af denne afgørelse. Forslaget giver Kommissionen mulighed for under visse omstændigheder at suspendere anvendelsen af denne afgørelse.

Forslaget indeholder særlige garantier og forpligtelser for de ansøgere, som flyttes til en anden medlemsstat. I forslaget tillægges de pågældende en ret til at modtage oplysninger om flytningsproceduren, en ret til at blive underrettet om flytningsafgørelsen, hvori den nøjagtige tilflytningsmedlemsstat skal angives, samt en ret til at blive flyttet sammen med familiemedlemmer til den samme tilflytningsmedlemsstat. I forslaget fremhæves også forpligtelsen til at påse, at hensynet til barnets tarv kommer i første række, når der træffes afgørelse vedrørende tilflytningsmedlemsstaten. Dette indebærer blandt andet, at Italien og Grækenland forpligtes til over for den anden medlemsstat at angive, om den ansøger, der skal flyttes, er en uledsaget mindreårig, samt til i samarbejde med den medlemsstat, der har udvist interesse i at flytte den pågældende mindreårige, at sikre, at der inden flytningen foretages en vurdering af barnets tarv i overensstemmelse med den genelle bemærkning nr. 14 (2013) fra FN's Komité for Barnets Rettigheder om, at barnets tarv altid skal komme i første række[6]. Derudover redegøres der i forslaget for konsekvenserne af sekundære bevægelser blandt de ansøgere, der søger om eller nyder international beskyttelse, og som var omfattet af den flytningsordning, der er baseret på gældende EU-lovgivning, dvs. såfremt de uden tilladelse indrejser i en anden medlemsstats område end den ansvarlige medlemsstats område (i dette tilfælde tilflytningsmedlemsstaten).

[6] http://www2.ohchr.org/English/bodies/crc/docs/GC/CRC_C_GC_14_ENG.pdf.

I forslaget gøres der opmærksom på den mulighed, der følger af artikel 78, stk. 3, i TEUF, som bemyndiger Rådet til på grundlag af forslag fra Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet at vedtage midlertidige foranstaltninger til fordel for en medlemsstat, som ud over Italien eller Grækenland ville kunne risikere at stå over for en lignende nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandsstatsborgere. Derudover fremgår det af forslaget, at sådanne foranstaltninger eventuelt vil kunne omfatte en suspension af de i denne afgørelse omhandlede forpligtelser, som gælder for den pågældende medlemsstat.

I forslaget præciseres det, at de i denne afgørelse fastsatte flytningsforanstaltninger vil blive ledsaget af finansiel støtte fra Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden, som er oprettet ved forordning (EU) nr. 516/2014. Tilflytningsmedlemsstaterne modtager herved et fast beløb på 6 000 EUR for hver ansøger om international beskyttelse, som i medfør af denne afgørelse flyttes fra Italien og Grækenland. Denne finansielle støtte gennemføres under anvendelse af de i artikel 18 i forordning (EU) nr. 516/2014 fastsatte procedurer.

Italien og Grækenland er ifølge forslaget forpligtet til over for Rådet og Kommissionen hver tredje måned at aflægge rapport om gennemførelsen af denne afgørelse, herunder køreplanerne.

Endelig præciseres det i forslaget, at afgørelsen finder anvendelse på personer, som fra og med datoen for nærværende afgørelses ikrafttræden ankommer til Italien eller Grækenland. Afgørelsen finder ligeledes anvendelse på de ansøgere, som er ankommet til disse medlemsstaters område fra og med den 15. april 2015, nemlig datoen for de tragiske hændelser, der fik Det Europæiske Råd til at beslutte at forstærke den interne solidaritet og ansvarlighed, og som navnlig medførte en forpligtelse til at øge nødhjælpen til de medlemsstater, der befinder sig i frontlinjen.

3.2. Retsgrundlag

Retsgrundlaget for forslaget til Rådets afgørelse er artikel 78, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

I overensstemmelse med bestemmelserne i protokol nr. 21, der er knyttet som bilag til TEUF, om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed deltager Det Forenede Kongerige og Irland ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til tredje del, afsnit V, i TEUF. Det Forenede Kongerige og Irland kan inden tre måneder efter, at et forslag eller initiativ er blevet forelagt, eller på ethvert tidspunkt efter dets vedtagelse, meddele Rådet, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af sådanne foreslåede foranstaltninger.

I medfør af bestemmelserne i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEUF, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til tredje del, afsnit V, i TEUF. Danmark kan til enhver tid i overensstemmelse med sine forfatningsmæssige bestemmelser underrette de øvrige medlemsstater om, at det ønsker fuldt ud at gennemføre alle relevante foranstaltninger vedtaget på grundlag af afsnit V i TEUF.

Det Europæisk Fællesskab har indgået aftaler med Island, Norge, Schweiz og Liechtenstein, som associerer dem med "Dublin-/Eurodacreglerne" (forordning (EF) nr. 343/2003, som er erstattet af forordning (EU) nr. 604/2013, samt forordning (EF) nr. 2725/2000, som vil blive erstattet af forordning (EU) nr. 603/2013). Dette forslag udgør ikke en videre udvikling af "Dublin-/Eurodacreglerne", og de associerede stater er derfor ikke forpligtet til at underrette Kommissionen om deres tiltrædelse af denne afgørelse, når den vedtages af Rådet. De

associerede stater kan dog beslutte frivilligt at deltage i de midlertidige foranstaltninger, der fastsættes i denne afgørelse.

3.3. Nærhedsprincippet

Ifølge afsnit V i TEUF om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har Den Europæiske Union visse beføjelser på dette område. Disse beføjelser skal udøves i overensstemmelse med artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union, dvs. hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, men på grund af den påtænkte handlings omfang eller virkninger bedre kan nås på EU-plan.

Den ovenfor beskrevne nødsituation, som er opstået ved den pludselige tilstrømning af tredjelandsborgere til Italien og Grækenland, har sat landenes asylsystemer og ressourcer under betydeligt pres. Andre medlemsstater kan blive berørt heraf på grund af de pågældende personers sekundære bevægelser fra Italien og Grækenland til de andre lande. Det står klart, at medlemsstaterne hver for sig ikke på tilfredsstillende vis kan løfte de fælles udfordringer, som alle medlemsstater står over for på dette område. Det er derfor nødvendigt at handle på EU-plan.

3.4. Proportionalitetsprincippet

De forskellige finansielle og operationelle foranstaltninger, som Europa-Kommissionen og EASO indtil videre har truffet til støtte for Italiens og Grækenlands asylsystemer, har ikke vist sig at være tilstrækkelige til at håndtere den nuværende krisesituation i de to medlemsstater. I betragtning af, hvor alvorlig og påtrængende den situation, der er opstået som følge af den ovenfor beskrevne tilstrømning, er, går valget af en yderligere EU-indsats til fordel for de to lande ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målet om en effektiv håndtering af situationen. Ifølge forslaget vil især 24 000 og 16 000 ansøgere, der har klart behov for international beskyttelse, skulle flyttes fra henholdsvis Italien og Grækenland til de andre medlemsstater over en periode på to år. På grundlag af de statistiske data fra 2014 og de første fire måneder af 2015 udgør antallet af de personer, der skal flyttes, 12 % (Italien) og 19 % (Grækenland) af det samlede antal ulovlige grænsepassager i henholdsvis Italien og Grækenland.

De resterende tredjelandsborgere, som nyder international beskyttelse eller ikke har ansøgt herom, omfattes ikke af flytningsordningen og forbliver Italiens og Grækenlands ansvar eller ansvaret for den stat, som i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013 udpeges som ansvarlig medlemsstat. Den støtte, som tilflytningsmedlemsstaterne yder Italien og Grækenland, er samtidig betinget af, at henholdsvis Italien og Grækenland forelægger de køreplaner, som Kommissionen overvåger gennemførelsen af, og som skal omfatte specifikke foranstaltninger, der skal træffes af Italien og Grækenland for at sikre, at deres asyl- og migrationssystemer er bedre rustet til at kunne håndtere særligt pressede situationer efter udløbet af den i dette forslag omhandlede flytningsprocedure.

3.5. Indvirkning på de grundlæggende rettigheder

Med indførelsen af midlertidige foranstaltninger på området international beskyttelse til fordel for Italien og Grækenland sikres det, at de grundlæggende rettigheder, som er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ("charteret"), for ansøgere med klart behov for international beskyttelse ikke krænkes.

Ved navnlig at sørge for, at de berørte personer hurtigt får adgang til en passende procedure for tildeling af international beskyttelse, sigtes der i denne afgørelse mod at beskytte asylretten og sikre beskyttelsen mod *refoulement*, jf. charterets artikel 18 og 19. Derudover har afgørelsen til formål at sikre, at retten til værdighed og beskyttelse mod tortur og

umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. charterets artikel 1 og 4, respekteres fuldt ud ved at garantere, at de berørte personer overføres til en medlemsstat, som er i stand til at sikre dem passende modtagelsesforhold og integrationsperspektiver. I denne afgørelse tages der også sigte på at beskytte børns rettigheder, jf. charterets artikel 24, og retten til familiens enhed, jf. charterets artikel 7.

3.6. Virkninger for budgettet

Dette forslag medfører yderligere omkostninger for EU-budgettet svarende til et samlet beløb på 240 000 000 EUR.

2015/0125 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i det følgende benævnt "traktaten"), særlig artikel 78, stk. 3,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Hvis en eller flere medlemsstater står over for en nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandsstatsborgere, kan Rådet på forslag af Kommissionen vedtage midlertidige foranstaltninger til fordel for den eller de berørte medlemsstater, jf. traktatens artikel 78, stk. 3.

(2) I overensstemmelse med traktatens artikel 80 bør Unionens politikker på området for grænsekontrol, asyl og indvandring samt gennemførelsen heraf være underlagt princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, og EU-retsakter vedtaget på dette område skal indeholde passende bestemmelser vedrørende anvendelsen af dette princip.

(3) Den nylige krise i Middelhavsområdet har fået EU-institutionerne til øjeblikkeligt at anerkende, at der er tale om usædvanlige flygtningestrømme i denne region, og opfordre til, at der træffes konkrete solidaritetsforanstaltninger til fordel for medlemsstaterne i frontlinjen. Navnlig forelagde Kommissionen på udenrigs- og indenrigsministrenes fælles samling den 20. april 2015 en tipunktsplan over tiltag, der skal træffes øjeblikkeligt som reaktion på krisen, herunder et tilsagn om at overveje mulighederne for at iværksætte en nødflytningsordning.

(4) I sine konklusioner af 23. april 2015 besluttede Det Europæiske Råd bl.a. at styrke den interne solidaritet og ansvarligheden og forpligtede sig navnlig til at øge katastrofehjælpen til de medlemsstater, der er i frontlinjen, og overveje mulighederne for at organisere nødflytninger mellem alle medlemsstaterne på et frivilligt grundlag samt at indsætte hold fra Det Europæiske Asylstøttekontor i de medlemsstater, der er i frontlinjen, med henblik på fælles behandling af asylansøgninger, herunder registrering og optagelse af fingeraftryk.

(5) I sin beslutning af 29. april 2015 bekræftede Europa-Parlamentet, at Unionens reaktion på de seneste tragedier i Middelhavet skal bygge på princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling, og at der skal gøres en øget indsats på dette område til fordel for de medlemsstater, der modtager det største antal flygtninge og ansøgere om international beskyttelse, enten i absolutte tal eller forholdsmæssigt.

(6) Flere medlemsstater oplevede i 2014 en betydelig stigning i tilstrømningen af migranter, herunder ansøgere om international beskyttelse, og for nogle er stigningen fortsat i de første måneder af 2015. Europa-Kommissionen har ydet finansiel nødhjælp og Det Europæiske Asylstøttekontor operationel støtte til flere medlemsstater for at hjælpe dem med at overkomme denne stigning.

(7) Blandt de medlemsstater, der har været udsat for et særlig stort pres på baggrund af den seneste tids tragiske begivenheder i Middelhavsområdet, har navnlig Italien og Grækenland oplevet en hidtil uset tilstrømning af migranter, herunder ansøgere om international beskyttelse, som har et klart behov for beskyttelse, og dette har sat landenes indvandrings- og asylsystemer under betydeligt pres.

(8) Ifølge oplysninger fra Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-Medlemsstaternes Ydre Grænser (Frontex) foregik ulovlig indrejse i EU i 2014 hovedsagelig via det centrale og østlige Middelhav. Alene til Italien ankom der i 2014 mere end 170 000 migranter på ulovlig vis, svarende til en stigning på 277 % i forhold til 2013. Grækenland oplevede også en støt stigning med over 50 000 ulovlige migranter, hvilket udgør en stigning på 153 % i forhold til 2013. Statistikker for de første måneder af 2015 bekræfter denne klare tendens for så vidt angår Italien. Også i Grækenland steg antallet af ulovlige grænsepassager markant i løbet af de første fire måneder af 2015, hvor det nåede op på mere end 50 % af det samlede antal ulovlige grænsepassager i 2014 (ca. 28 000 i løbet af de første fire måneder af 2015, sammenlignet med et samlet antal på knap 55 000 i 2014). En væsentlig del af det samlede antal ulovlige migranter, som blev afsløret i disse to regioner, var migranter af nationaliteter, der ifølge data fra Eurostat har en høj EU-anerkendelsesprocent (syrere og eritreere, for hvilke EU's anerkendelsesprocent er på over 75 %, udgjorde i Italien over 40 % og i Grækenland over 50 % af de ulovlige migranter i 2014). Ifølge Eurostat havde 30 505 syrere ulovligt ophold i Grækenland i 2014 sammenlignet med 8 220 i 2013.

(9) Ifølge Eurostat søgte 64 625 personer om international beskyttelse i Italien i 2014, sammenlignet med 26 920 i 2013 (en stigning på 143 %). I Grækenland steg antallet af ansøgninger i mindre grad, nemlig med 9 430 ansøgninger (en stigning på 15 %).

(10) Den vestlige balkanrute udgjorde ifølge data fra Frontex en anden vigtig migrationsrute til EU i 2014, hvor 43 357 ulovlige grænsepassager fandt sted. Hovedparten af de migranter, der benytter balkanruten, har dog ikke umiddelbart behov for international beskyttelse, idet 51 % kommer fra Kosovo.

(11) Der er allerede truffet mange foranstaltninger for at hjælpe Italien og Grækenland som led i migrations- og asylpolitikken, bl.a. ved at give dem væsentlig nødhjælp og operationel støtte fra Det Europæiske Asylstøttekontor. Italien og Grækenland har modtaget henholdsvis den næst- og tredjestørste andel af den støtte, der er tildelt i perioden 2007-2013 som led i rammeprogrammet om solidaritet og forvaltning af migrationsstrømme (SOLID), og har endvidere modtaget omfattende finansiel nødhjælp. Italien og Grækenland vil fortsat være hovedmodtagerne af støtte fra Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden i perioden 2014-2020.

(12) På grund af de nuværende ustabile forhold og konflikter i umiddelbar nærhed af Italien og Grækenland er det meget sandsynligt, at der fortsat vil være et betydeligt og stigende pres på disse landes migrations- og asylsystemer, idet en væsentlig del af migranterne kan have behov for international beskyttelse. Derfor er det absolut nødvendigt at vise solidaritet med Italien og Grækenland og at supplere de

foranstaltninger, der hidtil er truffet for at støtte dem, med midlertidige foranstaltninger på området international beskyttelse.

(13) Samtidig bør Italien og Grækenland finde strukturelle løsninger, der kan rette op på manglerne i deres asyl- og migrationssystemer. Sideløbende med de foranstaltninger, der er fastsat i denne afgørelse, bør Italien og Grækenland derfor indføre en solid, strategisk ramme for håndtering af krisesituationen og intensivering af den igangværende reformproces på disse områder. I den forbindelse bør Italien og Grækenland hver især inden for en måned efter denne afgørelses ikrafttræden forelægge en køreplan for Kommissionen med passende foranstaltninger på området asyl, modtagelse og tilbagevenden, der øger kapaciteten, kvaliteten og effektiviteten i deres systemer på disse områder, samt med foranstaltninger til at sikre en korrekt gennemførelse af denne afgørelse, så disse lande efter udløbet af denne afgørelses anvendelsesperiode vil være bedre i stand til at håndtere en eventuel øget tilstrømning af migranter.

(14) Kommissionen bør tillægges beføjelse til at suspendere anvendelsen af denne afgørelse i et begrænset tidsrum, hvis Italien eller Grækenland ikke overholder deres forpligtelser i denne henseende.

(15) Hvis en anden medlemsstat end Italien eller Grækenland skulle opleve en nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandsstatsborgere, kan Rådet på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet vedtage midlertidige foranstaltninger til fordel for den pågældende medlemsstat i medfør af traktatens artikel 78, stk. 3. Sådanne foranstaltninger kan, når det er relevant, omfatte en suspension af de forpligtelser, der påhviler denne medlemsstat i henhold til nærværende afgørelse.

(16) Som fastsat i traktatens artikel 78, stk. 3, skal de påtænkte foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland være af midlertidig karakter. En anvendelsesperiode på 24 måneder er rimelig med henblik på at sikre, at foranstaltningerne i denne afgørelse virker og reelt hjælper Italien og Grækenland til at håndtere de omfattende migrationsstrømme.

(17) De i denne afgørelse omhandlede foranstaltninger indebærer en midlertidig undtagelse fra det kriterium, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlaments og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013[7], samt de proceduremæssige skridt og frister, der er fastsat i samme forordnings artikel 21, 22 og 29.

(18) Det har været nødvendigt at træffe et valg med hensyn til, hvilke kriterier der skal lægges til grund, når det afgøres, hvilke og hvor mange ansøgere der skal flyttes fra Italien og Grækenland. Der er planlagt et klart og brugbart system baseret på en tærskel, der på grundlag af de seneste foreliggende statistikker fra Eurostat er fastsat som den gennemsnitlige andel afgørelser på EU-plan, der er truffet i procedurer i første instans, om tildeling af international beskyttelse, set i forhold til det samlede antal afgørelser på EU-plan om ansøgninger om international beskyttelse, der er truffet i første instans. På den ene side skal denne tærskel sikre i videst muligt omfang, at alle de ansøgere, der med størst sandsynlighed har behov for international beskyttelse, hurtigt og fuldt ud kan nyde godt af deres ret til beskyttelse i

[7] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 31).

tilflytningsmedlemsstaten. På den anden side skal den forhindre i videst muligt omfang, at personer, der sandsynligvis vil få afslag på deres ansøgninger, flyttes til en anden medlemsstat og dermed uretmæssigt forlænger deres ophold i Unionen. Baseret på Eurostat-data om afgørelser i første instans i 2014 bør der i nærværende afgørelse anvendes en tærskel på 75 %, svarende til andelen af imødekomne ansøgninger fra syrere og eritreere i samme år.

(19) Formålet med de midlertidige foranstaltninger er at lette det store pres på asylsystemerne i Italien og Grækenland, navnlig ved at flytte et stort antal ansøgere med et klart behov for international beskyttelse, som ankommer til disse lande efter den dato, hvorfra denne afgørelse finder anvendelse. På grundlag af det samlede antal tredjelandsstatsborgere, der er indrejst ulovligt i Italien og Grækenland i 2014, og antallet af disse, der har et klart behov for international beskyttelse, bør i alt 40 000 ansøgere med et klart behov for international beskyttelse flyttes fra Italien og Grækenland. Dette antal svarer til ca. 40 % af det samlede antal tredjelandsstatsborgere med et klart behov for international beskyttelse, som rejste ulovligt ind i disse lande i 2014. Den flytningsforanstaltning, der fastlægges ved denne afgørelse, udgør derfor en rimelig byrdefordeling mellem Italien og Grækenland på den ene side og de øvrige medlemsstater på den anden. På grundlag af forholdet mellem på den ene side de samlede tal for Italien for 2014 og de første fire måneder af 2015 og på den anden side de tilsvarende tal for Grækenland bør 60 % af ansøgerne i Italien og 40 % af ansøgerne i Grækenland flyttes til andre medlemsstater.

(20) Som anført i bilaget til meddelelsen fra Kommissionen om en europæisk dagsorden for migration[8] bør der anvendes en fordelingsnøgle, der er baseret på a) befolkningens størrelse (vægtet med 40 %), b) det samlede BNP (vægtet med 40 %), c) det gennemsnitlige antal spontane asylansøgninger og antallet af genbosatte flygtninge pr. million indbyggere i perioden 2010-2014 (vægtet med 10 %) og d), arbejdsløshedsprocenten (vægtet med 10 %). De fordelingsnøgler, der er anført i bilag I og bilag II til denne afgørelse, er fastlagt under hensyn til, at de medlemsstater, hvorfra flytningen finder sted, ikke selv bør fungere som tilflytningsmedlemsstat.

(21) Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 516/2014[9] yder støtte til byrdefordeling, der er aftalt mellem medlemsstaterne, og kan reagere på den seneste politiske udvikling på dette område. I artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 516/2014 er der åbnet mulighed for, at medlemsstaterne gennemfører foranstaltninger vedrørende overførsel af ansøgere om international beskyttelse som led i deres nationale programmer, mens der i henhold til forordningens artikel 18 ydes et fast beløb fra fonden på 6 000 EUR for hver person med international beskyttelse, der overføres fra en anden medlemsstat.

(22) Med henblik på gennemførelse af princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling og i betragtning af, at denne afgørelse udgør en videreudvikling af politikken på dette område, bør det sikres, at de medlemsstater, der i kraft af afgørelsen tager imod ansøgere med et klart behov for international beskyttelse fra Italien eller Grækenland, modtager et fast beløb for hver person, de modtager, som svarer til det faste beløb, der er fastsat i artikel 18 forordning (EU) nr. 516/2014, og som tildeles efter proceduren i

---

[8] COM (2015) 240 final.

[9] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 516/2014 af 16. april 2014 om oprettelse af asyl-, migrations- og integrationsfonden, om ændring af Rådets beslutning 2008/381/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 573/2007/EF og nr. 575/2007/EF og Rådets beslutning 2007/435/EF (EUT L 150 af 20.5.2014, s. 168).

samme artikel. Dette indebærer en begrænset, midlertidig undtagelse fra artikel 18 i forordning 516/2014, idet det faste beløb udbetales for ansøgere, der flyttes, snarere end for personer, der nyder international beskyttelse. En sådan midlertidig udvidelse af muligheden for at modtage det faste beløb forekommer nemlig at være et afgørende led i den nødordning, der fastlægges ved denne afgørelse.

(23) Det er nødvendigt, at der indføres en hurtig flytningsprocedure, og at de midlertidige foranstaltninger ledsages af et tæt administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne og operationel støtte fra Det Europæiske Asylstøttekontor.

(24) Hensynet til den nationale sikkerhed og den offentlige orden bør varetages under hele flytningsproceduren, indtil flytningen er gennemført.

(25) Når der træffes afgørelse om, hvilke ansøgere med et klart behov for international beskyttelse der skal flyttes fra Italien og Grækenland, bør sårbare ansøgere, som omhandlet i artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU[10], have forrang. I den forbindelse bør der navnlig tages hensyn til ansøgernes særlige behov, herunder sundhedsmæssige behov. Hensynet til barnets tarv bør altid komme i første række.

(26) Når der træffes afgørelse om, hvilken medlemsstat en ansøger skal flyttes til, bør der tages særligt hensyn til ansøgerens kvalifikationer, f.eks. sprogkundskaber, der kan lette ansøgerens integration i tilflytningsmedlemsstaten. Når der er tale om særligt sårbare ansøgere, bør der tages hensyn til tilflytningsmedlemsstatens kapacitet til at yde tilstrækkelig støtte til sådanne ansøgere.

(27) Medlemsstaterne bør sende forbindelsesofficerer til Italien og Grækenland for at lette gennemførelsen af flytningsproceduren, blandt andet ved at medvirke til en hensigtsmæssig fordeling af de ansøgere, der skal flyttes, under særlig hensyntagen til deres sårbarhed og kvalifikationer.

(28) De retsgarantier og formelle garantier, som er fastlagt i forordning (EU) nr. 604/2013, finder fortsat anvendelse på ansøgere omfattet af denne afgørelse. Desuden bør ansøgerne underrettes om den flytningsprocedure, der er fastlagt i denne afgørelse, og om den konkrete afgørelse om flytning. Da EU-lovgivningen ikke giver ansøgerne ret til at vælge, hvilken medlemsstat der skal behandle deres ansøgninger, bør de i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 604/2013 have adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser om flytning, dog alene med henblik på at sikre, at deres grundlæggende rettigheder respekteres.

(29) Både før og efter overførslen til tilflytningsmedlemsstaterne bør ansøgerne nyde godt af de rettigheder og garantier, der er fastsat i Rådets direktiv 2003/9/EF[11] og Rådets direktiv 2005/85/EF[12], og fra den 20. juli 2015 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU[13], herunder for så vidt går deres særlige modtagelses- og proceduremæssige behov.

---

10 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (omarbejdet) (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 96).

11 Rådets direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne (EUT L 31 af 6.2.2003, s. 18).

12 Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne, EUT L 326 af 13.12.2005, s. 13.

13 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 60).

Desuden finder Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000[14] og, fra den 20. juli 2015, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013[15] fortsat anvendelse på ansøgere, der er omfattet af denne afgørelse.

(30) Der bør træffes foranstaltninger for at undgå, at ansøgere rejser videre fra tilflytningsmedlemsstaten til andre medlemsstater. Ansøgerne bør navnlig informeres om konsekvenserne af at rejse videre til andre medlemsstater og om, at de - hvis tilflytningsmedlemsstaten giver dem international beskyttelse - i princippet kun har de rettigheder, der er knyttet til international beskyttelse, i denne medlemsstat.

(31) Målet for denne afgørelse kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af foranstaltningens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne afgørelse ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(32) Denne afgørelse overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(33) [I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse.]

ELLER

(34) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og med forbehold af artikel 4 i samme protokol deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i disse medlemsstater.

ELLER

(35) [I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol deltager Det Forenede Kongerige ikke i vedtagelsen af denne

---

[14] Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen (EFT L 316 af 15.12.2000, s. 1).

[15] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 1).

afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.]

(36) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Irland (ved skrivelse af …) meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse.]

ELLER

(37) [I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Det Forenede Kongerige (ved skrivelse af …) meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse.

(38) I medfør af artikel 1, 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(39) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(40) I betragtning af sagens hastende karakter bør denne afgørelse træde i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1
Genstand

Ved denne afgørelse fastsættes midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse, der skal sætte disse lande i stand til at håndtere en nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandsstatsborgere.

Artikel 2
Definitioner

I denne afgørelse forstås ved:

a) "ansøgning om international beskyttelse": en ansøgning om international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU[16]

[16] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9).

b) "ansøger": en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om

c) "international beskyttelse": flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus som defineret i litra e) og g) i artikel 2 i direktiv 2011/95/EU

d) "familiemedlemmer": familiemedlemmer som defineret i artikel 2, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013

e) "flytning": overførsel af en ansøger fra den medlemsstat, som ifølge de kriterier, der er fastsat i kapitel III i forordning (EU) nr. 604/2013, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, til tilflytningsmedlemsstaten

f) "tilflytningsmedlemsstat": den medlemsstat, der bliver ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013, efter at ansøgeren er blevet flyttet til medlemsstatens område.

Artikel 3
Anvendelsesområde

1. Flytningsforanstaltningerne omfatter kun ansøgere, hvis ansøgninger om international beskyttelse i princippet skal behandles af Italien og Grækenland i overensstemmelse med kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, jf. kapitel III i forordning (EU) nr. 604/2013.

2. Flytningsforanstaltningerne omfatter kun ansøgere, der tilhører nationaliteter, for hvilke afgørelserne om tildeling af international beskyttelse ifølge de seneste foreliggende EU-dækkende data fra Eurostat udgør 75 % eller mere af de afgørelser, der er truffet i første instans om ansøgninger om international beskyttelse, jf. kapitel III i direktiv 2013/32/EU. I den forbindelse anses statsløse som tilhørende det land, hvor de tidligere havde sædvanligt opholdssted.

Artikel 4
Fordelingsnøgle

1. Der flyttes 24 000 ansøgere fra Italien til andre medlemsstater, jf. bilag I.

2. Der flyttes 16 000 ansøgere fra Grækenland til andre medlemsstater, jf. bilag II.

Artikel 5
Flytningsprocedure

1. Med henblik på det administrative samarbejde, der er nødvendigt for at implementere denne afgørelse, udpeger hver medlemsstat et nationalt kontaktpunkt, hvis adresse den meddeler de øvrige medlemsstater og Det Europæiske Asylstøttekontor. Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Det Europæiske Asylstøttekontor alle passende foranstaltninger til etablering af et direkte samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder.

2. Med bistand fra Det Europæiske Asylstøttekontor og, hvor det er relevant, fra medlemsstaternes forbindelsesofficerer, jf. stk. 8, udpeger Italien og Grækenland med jævne mellemrum i løbet af anvendelsesperioden for denne afgørelse ansøgere, der skal flyttes til de øvrige medlemsstater, og meddeler kontaktpunkterne i disse medlemsstater og Det Europæiske Asylstøttekontor, hvor mange ansøgere der er tale om. I denne forbindelse gives sårbare ansøgere som omhandlet i artikel 22 i direktiv 2013/33/EU forrang.

3. Under hensyntagen til de kvoter, der er anført i henholdsvis bilag I og bilag II, meddeler medlemsstaterne hurtigst muligt efter at have modtaget de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, hvor mange ansøgere der umiddelbart kan flyttes til deres område samt eventuelle andre relevante oplysninger.

4. På grundlag af de oplysninger, de har modtaget i medfør af stk. 3, træffer Italien og Grækenland hurtigst muligt afgørelse om at overføre de udpegede ansøgere til en bestemt tilflytningsmedlemsstat og underretter ansøgeren herom i overensstemmelse med artikel 6, stk. 4.

5. Ansøgere, for hvilke der er i henhold til artikel 9 i forordning (EU) nr. 603/2013 skal optages fingeraftryk, kan kun flyttes, hvis dette er sket.

6. Overførslen af en ansøger til tilflytningsmedlemsstaten finder sted hurtigst muligt efter, at ansøgeren er blevet underrettet om afgørelsen om flytning, jf. artikel 6, stk. 4.

7. Medlemsstaterne bevarer retten til at afvise at tage imod en ansøger, hvis der foreligger omstændigheder, der tilsiger, at ansøgeren vil udgøre en fare for den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

8. Med henblik på gennemførelsen af alle aspekter af den flytningsprocedure, der er beskrevet i denne artikel, kan medlemsstaterne beslutte at sende forbindelsesofficerer til Italien og Grækenland.

9. Den i denne artikel fastlagte flytningsprocedure skal være afsluttet inden for én måned, efter at en ansøger er udpeget til flytning, jf. stk. 2.

Artikel 6

Rettigheder og forpligtelser for ansøgere om international beskyttelse, der er omfattet af denne afgørelse

1. Hensynet til barnets tarv skal komme i første række, når medlemsstaterne implementerer denne afgørelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at familiemedlemmer, der er omfattet af denne afgørelse, flyttes til samme medlemsstat.

3. Før der træffes afgørelse om at flytte en ansøger, underretter Italien og Grækenland ansøgeren på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed må formodes at forstå, om flytningsproceduren som fastlagt i denne afgørelse.

4. Når der er truffet afgørelse om at flytte en ansøger, underretter Italien og Grækenland den pågældende person skriftligt herom, inden selve flytningen finder sted. Det skal fremgå af afgørelsen, hvilken medlemsstat ansøgeren flyttes til.

5. En person, der nyder international beskyttelse eller har ansøgt herom, og som rejser ind i en anden medlemsstat end tilflytningsmedlemsstaten uden at opfylde betingelserne for ophold i denne anden medlemsstat, skal straks vende tilbage til tilflytningsmedlemsstaten og tages tilbage af denne i medfør af henholdsvis forordning (EU) nr. 604/2013 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF[17].

17 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

Artikel 7

Operationel støtte til Italien og Grækenland

Medlemsstaterne skal øge deres støtte til Italien og Grækenland på området international beskyttelse gennem de relevante aktiviteter, der koordineres af Det Europæiske Asylstøttekontor og andre relevante agenturer, navnlig ved at stille nationale eksperter til rådighed, når det er nødvendigt, til at udføre følgende støtteaktiviteter:

a) screening af de tredjelandsstatsborgere, der ankommer til Italien og Grækenland, herunder entydig identifikation, optagelse af fingeraftryk og registrering af ansøgninger om international beskyttelse

b) den indledende behandling af ansøgningerne

c) forsyning af ansøgere eller potentielle ansøgere, som kan blive genstand for flytning i henhold til denne afgørelse, med oplysninger og særlig bistand, som de måtte have behov for.

d) gennemførelse af selve overførslen af ansøgere til tilflytningsmedlemsstaten.

Artikel 8

Supplerende foranstaltninger, der skal træffes af Italien og Grækenland

1. Italien og Grækenland forelægger hver især inden for en måned efter denne afgørelses ikrafttræden en køreplan for Kommissionen med passende foranstaltninger på området asyl, modtagelse og tilbagevenden, der øger kapaciteten, kvaliteten og effektiviteten i deres systemer på disse områder, samt med foranstaltninger til at sikre en korrekt implementering af denne afgørelse. Italien og Grækenland gennemfører denne køreplan fuldt ud.

2. Hvis Italien eller Grækenland ikke opfylder den i stk. 1 omhandlede forpligtelse, kan Kommissionen vedtage at suspendere denne afgørelse, for så vidt angår den pågældende medlemsstat i en periode på op til tre måneder. Kommissionen kan vedtage at forlænge denne suspension én gang med en yderligere periode på op til tre måneder.

Artikel 9

Nødsituationer i tilflytningsmedlemsstaterne

Hvis en medlemsstat står over for en nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandsstatsborgere, kan Rådet på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet vedtage midlertidige foranstaltninger til fordel for den berørte medlemsstat, jf. traktatens artikel 78, stk. 3. Sådanne foranstaltninger kan, når det er relevant, omfatte en suspension af de forpligtelser, der påhviler denne medlemsstat i henhold til nærværende afgørelse.

Artikel 10

Finansiel støtte

Tilflytningsmedlemsstaten modtager et fast beløb på 6 000 EUR for hver ansøger, der flyttes i henhold til denne afgørelse. Denne finansielle støtte ydes efter de procedurer, der er fastsat i artikel 18 i forordning (EU) nr. 516/2014.

Artikel 11

Rapporter

Hver tredje måned aflægger Italien og Grækenland rapport til Rådet og Kommissionen om gennemførelsen af denne afgørelse, herunder om de køreplaner, der er omhandlet i artikel 8.

Artikel 12

Ikrafttræden

1. Denne afgørelse træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Den anvendes indtil den [*dato 24 måneder efter ikrafttrædelsen*].

3. Den anvendes på ansøgere, der ankommer til Italien og Grækenland mellem den [*den nøjagtige dato for ikrafttrædelsen]* og den [*den nøjagtige dato for ikrafttrædelsen + 24 måneder*], samt på ansøgere, der er ankommet til disse medlemsstater fra og med den 15. april 2015.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Rådets vegne
Formand